— Aşa este, cocoane Tache, ziseră mai mulţi.

— Toată lumea o zice, adăugară alţii.

— Toată lumea ! repetară mai toţi.

— Astea sunt vorbe... zise coconul Tache, una se zice şi alta se face... eu vă văz pe toţi cu bani... aveţi birje cu ziua... sunteţi îmbrăcaţi ca baronii... mîncaţi totdeuna bine... petreceţi în toate serile... şi jucaţi cărţi regulat... cum faceţi acestea dacă nu sunt bani ?

— Facem datorii, răspunse Cupidon.

— Nu zic de cei care au moşie... căci moşia se preface în bani... nici de acei cari au slujbă... căci slujba nu lasă punga goală... dar de aceia cari n-au nimic.

— Avem credit, ziseră cîţiva, şi creditul este avere mare.

— Care se pierde cînd n-ai nimic... răspunse coconul Tache, mă gîndesc de mulţi ani... să dezleg această problemă... foarte încurcată... să trăieşti şi să cheltuieşti... fără să moşteneşti sau să munceşti...

— Şi ce ai găsit ? întrebă Paloti, care se întoarse de la masă, cu cîţiva galbeni în mînă, pe care-i cîştigase în stos.

— O parte a răspunsului... o ai în mînă, zise coconul Tache rîzînd.

— Dar cealaltă parte care este ?

— Cealaltă parte... nu se poate spune acum... o veţi vedea după moartea mea.

— O, dar este nesuferit ! strigă unul de la masă.

— Ce este, Cupidon ? întrebă bătrînul, apropiindu-se de el.

— Pierz mereu, o carte blestemată, înainte cîştigam, norocul mă persecută.

— Norocul este nestatornic, dragul meu.

— Şi legat la ochi, zise Setor.

— Dar cine cîştigă ?

— Gogor.

— Auzi ce zice prietenul nostru Setor.

— Lasă, zău, că astăzi m-aţi prăpădit, răspunse Gogor, mai trăgînd cîţiva galbeni de la o carte ce cîştigase.

— Şi spune drept... n-ai vrea să fii şi altă dată prăpădit cu vorbe de noi şi răsplătit cu bani de noroc ?

— Şi ce noroc! strigă Bolborescu, sculîndu-se după scaun şi aruncînd cărţile.

— Nu mai joc, strigă iară cu supărare Fumurescu.

— Nu te supăra, milord, îi zise rîzînd bătrînul Forian, care-l numea : milord Fumurescu, cînd voia să glumească. Ploaia trebuie să cază şi pe locuri uscate.

— O singură carte mai pui. Zece galbeni asul.

— Şi eu tot două lire asul, zise Bolborescu, plecîndu-se jos să ia o carte.

— O liră dama, strigă Paloti.

— N-aş vrea să cîştigi, zise rîzînd coconul Tache.

— Pentru ce, coconule?

— Nu m-ai înţeles, dragă Filfion?

— A! ai dreptate.

Coconul Tache numea în glumă pe Paloti, Filfion, şi pe Gogor, Filfizon, ca să meargă bine cu don. Aşa le zicea adesea : don Paloti Filfion, don Gogor Filfizon.

— Stai nu trage încă, strigă unul sculîndu-se de la o margine a mesei unde jucase pichet.

— Iată şi Nestor, Paloti începe acum stosul, zise Cupidon, lîngă care se aşezase.

— A cîştigat la pichet şi vine să piardă la stos, răspunse c-o voce răguşită Forfanton cu care jucase, luînd şi el o carte.

— Staţi un minut, zise Colan, care în urmă făcea bancul, sculîndu-se în picioare şi scoţîndu-şi batista spre a-şi şterge fruntea care se acoperise de sudoare.

— Te-ai pierdut de tot, o, mare Colan, zise coconul Tache.

— Mare de corp, adăugă Setor.

— Cum îţi place mai bine, Colane? întrebă Forian.

— Să fiu mare astă dată cînd voi trage, răspunse Colan. Dar să vedem aci, căci este lucru serios. Dumneata, cocoane Iancule, s-adresează el către o persoană bătrînă, al cărui păr era însă negru, mergi la pace de zece galbeni, ochiul un galben, o liră maz şi altă carte paroli de două lire.

— Aşa.

— Dumneata, musiu Nestor?

— Două lire.

— Gogor, tu mergi paroli de trei lire o carte, şi altă carte la pace de zece şi cinci mazo.

— Da.
— Joacă nebuneşte Gogor, zise Paloti.
— Aşa sunt tinerii cu inima înfocată, răspunse Forian.
— Mai ales cînd n-au să piarză nimic, adăugă Bolborescu.
L-aceste cuvinte Gogor ridică capul, dar o privire fixă a lui Bolborescu îl făcu să îl aplece iară.
— Tu ? urmă Colan, adresîndu-se către Paloti.
— O liră.
— Dumneata, nene Cupidon, mergi înainte la cinci lire şi un maz.
— Întocmai.
— Tu, Fumurescule ?
— La pace de cinci galbeni, şi zece pe carte.
— Cine a mai puntat ?
— Eu, zise Forfanteron, ochiul şi galbenul.
— Întorc cărţile.
O tăcere adîncă urmă aceste cuvinte zise rar, tare şi cu solemnitate. Dar numaidecît începu o confuziune generală, zgomot şi mişcare. Unii arunca bani dupe cărţi, le rupea şi le arunca ; alţii se scula repede în sus, îşi exprima necazul printr-un gest din mînă sau din picior, unul trăgea banii înainte şi aşeza în coloane galbenii de o parte, lirele de altă parte ; vreo doi-trei întindea mîna pe masă, lua banii cîştigaţi, îi băga în bozunar şi se preumbla prin casă, sau se uita pe fereastră.
Rezultatul a fost acesta.
Toţi se sculară cu zgomot de la masă şi începură a se preîmbla prin cameră.
Această preîmblare era foarte originală, şi nu ştim ce ar fi crezut cineva care ar fi văzut deosebitele mişcări ale acestor persoane, fără să ştie ce s-a întîmplat mai înainte ca să le puie în această poziţiune. Salonul în care făcea această preumblare nu era prea întins, încît aceste persoane destul de numeroase, era nevoite a se lovi în trecerea lor, a se afla faţă în faţă şi a se feri unele de altele, c-un aer ce te-ar fi făcut să crezi că sunt inimici.
Într-adevăr, era unele persoane cari nu se suferea nicidecum în acel minut ; îndată ce două din acestea se afla din întîmplare faţă în faţă, trebuia să vezi pe una din ele posomorînd sprincenile, plecînd capul în jos şi trăgîndu-se

c-un gest de neplăcere laoparte, ca să nu se atingă de acea persoană.

De unde venea această schimbare şi răceală între dînsele, căci cu cîteva minute mai înainte, era toate împreună împrejurul mesei cabalistice, vorbind şi glumind toate ?

Cînd preîmblarea înceta, se forma deosebite grupe cari înfăţişa între ele un contrast foarte ciudat ; toate vorbea încet şi gesticula mult, dar expresiunea chipului lor era cu totul diferită ; pe unele le vedeai triste şi descuragiate, cu părul puţin în dezordine şi cu faţa puţin aprinsă ; unele persoane făcea gesturi de supărare, sau îşi trecea mîna pe păr şi pe faţă, închizîndu-şi ochii şi trăgînd mustăţile în jos pe buze. Alte grupe le vedeai vesele şi zîmbitoare, mişcîndu-şi corpul în toate sensurile, ca cum fericirea n-ar fi încăput în ele, vedeai pe o persoană ridicîndu-şi capul în sus, răsucindu-şi mustaţa, răsfirîndu-şi favoritele sau pieptănîndu-şi barba, pe altele le vedeai jucîndu-se cu mîna în bozunare, ceea ce le producea în faţă o expresiune de nespusă fericire.

Cauza acestei repede metamorfoze şi a acestor diferite clase într-un timp cînd toţi strigă să fie numai o clasă, era cîştigul şi pierderea, bozunare pline şi bozunare goale, avuţie şi sărăcie, deosebite situaţiuni, vesele sau triste, în cari ajunseseră aceste persoane, întrebuinţînd timpul care este proprietatea lor, aplicînd o ştiinţă care dovedeşte lucrarea inteliginţei şi bucurîndu-se de preţioasa libertate care deosebeşte pe om de celelalte animale şi care se proclamă astăzi de toţi.

Timp, ştiinţă, libertate, iată ce se întrebuinţează împrejurul acelei mese, şi ceea ce produce deosebite rezultate. Unii au pierdut, alţii au cîştigat ; iată tot, şi lucrul este foarte firesc.

— Ei bine ! zise Forian, cu mînele la spate, ţiind o pereche de mătănii de chihlimbar, ei bine ! copiii mei, aţi meditat îndestul asupra norocului. Spuneţi-mi şi mie, cine a pierdut şi cine a cîştigat, ca să mîngîie bătrînul pe cei nenorociţi şi să puie în sufletul lor speranţa că mîine vor pune mîna pe noroc.

— Lista paraponisiţilor este mare şi duioasă, zise Setor.

— Prea duioasă, repetă Fumurescu, înălţîndu-se în vîrful picioarelor ca s-aprinză o ţigară de la Bolborescu.

— Nesuferită, adăugă acesta.

— Staţi că vă spui eu tot, copiilor, zise Forian, apropiindu-se de dînşii.

— Eşti nemuritor, cocoane Tache, strigă Paloti, cu mînele în bozunarele giletei şi plecîndu-şi corpul înainte.

— Tu ai cîştigat, Filfion, îi zise numaidecît Forian, întorcîndu-se către el şi aducînd înainte mîna dreaptă care se juca cu mătăniile.

— Aşa, coconule, răspunse Paloti, plecîndu-şi capul şi puindu-şi mînele în bozunarele de la spate ale gherocului. Puţin, însă, puţin, adăugă el.

— Puţin, iubitule, este ceva mai mult decît nimic, zise Forian.

— Încă una frumoasă, strigară mai mulţi ; puţin este ceva mai mult decît nimic, repetară ei oprindu-se la fiecare vorbă, însoţiind-o c-o mişcare din cap şi c-un gest al mînei. Puţin este ceva mai mult decît nimic ! foarte frumos, mai strigară ei cu admiraţie.

— Şi mult mai mult decît a pierde, adăugă Setor, băgînd mînele în bozunare, lipind braţele de corp şi ridicîndu-şi umerii.

— Tu ai pierdut, dragă Setor, zise Forian, apropiindu-se de el ; speranţa este dată omului spre mîngîiere, adăugă el.

— Aceasta este din cele scrise, strigă unul.

— Şi este minunată, adaugară mai mulţi, plecînd capul spre Forian.

— Să vedem întîi pe cei cari au pierdut, nenorociţii, mai înainte de toate, zise Forian ; şi aceasta nu este greu de aflat, mai cu seamă cînd cineva are experienţa vieţei ; aceia cari cîştigă se înveselesc. Iată, sunt sigur că Cupidon a pierdut.

— Şi cînd n-am pierdut, ca să nu pierz şi acum ? răspunse acesta cu supărare.

— Şi tu ai pierdut, milord Fumurescu, urmă coconul Tache.

— Şi am pierdut mult pentru astăzi.

— Pentru tine nu este niciodată mult.

— Dar am pierdut două sute de galbeni, şi cred că este prea mult.

— Nu se poate, strigă marele Colan, eu ştiu cîte parale aveai.

— O sută cincizeci, zise Fumurescu, pentru care ţi-am dat poliţă de două sute.

— Ai dreptate, şi cu cîtă osteneală i-am găsit, este criză mare.

— Adevărat ! zise Paloti, uitîndu-se posomorît la Colan.

— Şi mie tot aşa mi-a făcut, strigă Cupidon ; aţi mai auzit d-voastră boierilor, pentru o sută să dau o sută cincizeci ?

— Criză de bani ! criză mare ! răspunse Colan, scoţîndu-şi pieptul înainte şi ridicîndu-şi capul în sus.

— Mi se pare că şi tu pierzi, Burton, dar nu pierzi mult, zise Forian adresîndu-se către o persoană foarte elegant îmbrăcată, deşi era foarte groasă, foarte grasă şi foarte burtoasă, pentru care i se zicea şi Burton. Cu tot corpul său voluminos, Burton nu era un om urît : se mişca cu anevoinţă silindu-se însă a fi graţios, mai mult prin surîsul său, căci cînd voia să se plece, se pleca cu tot corpul, fiindu-i cu neputinţă a-şi îndoi mijlocul. Gîtul său cel gros nu-i permitea a-şi întoarce capul cu înlesnire şi era silit a se mişca iară cu tot corpul, la dreapta sau la stînga, ţiind mai totdeauna mînele în jos încovoiate, ceea ce-l făcea să semene prea mult c-un vas mare cu mînuşi. Guşa sa foarte dezvoltată se odihnea alene pe un guler ascuţit, ale căruia colţuri le pleca în jos sub greutatea ei. Părul său, des şi bogat, îi lăsa prea puţin fruntea descoperită, şi printr-o cărare foarte dreaptă, ce pleca din dreptul nasului şi mergea pînă la ceafă, care se revărsa peste guler, era despărţit în două aripe mari, stufoase şi strălucitoare, cari mărea şi mai mult capul său, dîndu-i înfăţişare foarte ciudată. Burton avea o singură solidă ocupaţie, în care cîştigase o reputaţie foarte meritată ; era un adevărat oracul pentru toţi cari voia cîteodată să-şi dezmierdeze stomahul. Burton mai avea un rival în această grea ştiinţă, care cere mari mijloace intelectuale, imaginaţie, calcul, prezenţă de spirit, deosebite combinări, deosebite invenţiuni şi, mai presus de toate, un gust foarte dezvoltat. Acest rival era Forfanteron, care, pe cînd norocul îl legăna în braţele sale, era muncit zi şi noapte de nobila ambiţiune de a mînca în Bucureşti mai bine decît toţi. Burton era

un şcolar al său, care, cu dispoziţiile naturale ce avea şi cu studiile serioase ce a făcut, a izbutit a dobîndi o specialitate în care se deosebea pe fiecare zi mai mult, pentru că avea un adevărat cult pentru burtă. Cînd mergea cu amicii săi să supeze noaptea la Hotel de France, unde Hugues avea cea mai bună cuhnie franceză, Burton se punea la biurou şi făcea carta, căci toţi striga : Burton să facă carta ! şi, c-o nemărginită încredere în gustul său şi în adînca sa ştiinţă, toţi era siguri că avea să mănînce bine. Hugues chiar era gelos d-atîta ştiinţă ce vedea într-un profan, dar perspectiva cîştigului ce asemenea cartă desfăşura în mintea sa îl făcea să înăbuşească în sînul [său] orice exploziune de rivalitate şi să zică frecîndu-şi mîinile :

— Este perfect, n-am văzut niciodată un gust mai fin şi mai delicat, după care adauga şi un calambur.

Şi Burton, mîndru şi zîmbind, ceea ce-i umfla guşa, zicea :

— N'est-ce pas, père Hugues ?

Cînd Forian întrebă pe Burton dacă pierde, acesta vorbea cu Forfanteron despre o mîncare nouă ce a învăţat pe bucătarul său să facă, şi vorbea cu atîta entuziasm despre calităţile suculante ale acestui fel de bucate, care făcea pe Forfanteron să-şi deschiză ochii mari şi să ridice sprincenile, încît n-auzi întrebarea lui Forian.

— Pierzi şi tu, Burton ? mai repetă Forian, apropiindu-se de el.

— Nu pierz mult, cocoane Tache.

— Fiecare la rîndul său, ieri ai cîştigat, astăzi pierzi. Dumneata pierzi mai mult, mi se pare, cocoane Iancule.

— Ce să faci norocului, răspunse acesta c-un aer trist, fumînd c-un lung port-ţigare de spumă şi vorbind cu Bolborescu, care strigă :

— Nesuferită şansă ! să pierz şapte cărţi pe rînd şi să mă bată tot în faţă. S-a mai văzut aceasta ? să pierzi necontenit, într-una !

— Va să zică cei cu norocul şi cu bozunarul plin sunt Gogor, Colan, Nestor, Paloti, Forfanteron.

— Şi apoi Gogor şi Colan au cîştigat şi pleacă cu bozunarul plin, zise repede Bolborescu.

— E! după timp frumos, vine ploaie, zise Forian zîmbind.

— Aşa, dar banii lor nu mai vin p-aice, adăugă Cupidon, care se uita în oglindă, îşi pieptăna barba şi îşi netezea sprincenele.

— Dar nici nu le rămîn în pungă, zise Setor.

— A ferit Dumnezeu, adăugă Forfanteron c-o voce răguşită.

— Atît mai bine, zise Forian, se pun în circulaţie şi dau viaţă comerţului. Mă prind că mîne Gogor nu mai are nici o para.

— Acesta e talentul cel mare, adăugă Fumurescu.

— Şi frumos talent, îi felicitez, zise Burton.

— În care se perfecţionează cu paguba noastră, urmă Bolborescu.

— V-aţi pus cu toţii pe mine, nu este frumos, zise Gogor, rîzînd, închizînd puţin ochii şi dînd din cap.

— Invidia, Gogor, invidia, răspunse coconul Tache.

— Bravo! bravo! strigară mai mulţi, bătînd din palme şi rîzînd cu zgomot. Aţi auzit : invidia! bravo!

— Şi este foarte bine zis, adăugă Paloti, Gogor merită să fie invidiat.

— Gogor? întrebară cîţiva cu mirare, iată ceva nou, cocoane Tache.

— Gogor, răspunse Paloti cu seriozitate, plecîndu-şi capul în jos.

— Dar ce minune s-a întîmplat? întrebă Forian.

— Şi adevărat, a trebuit să fie o minune, adaugă Cupidon, care-şi mai aruncă ochii în oglindă, mişcîndu-şi corpul.

— Ia spune, Gogor, ce noroc a dat peste tine? întrebă iară Forian.

— Dar nu este nimic, cocoane Tache, zău că nu este nimic, răspunse Gogor, nu cunoşti glumele lui Paloti?

— Dacă este o glumă, apoi tu mi-ai spus-o, îi zise Paloti.

— D-aceasta să fii sigur, adăugă Forfanteron.

— Staţi să vă spui eu, strigă Colan, astă-seară...

— Şi ce să spui? întrerupse Gogor.

— Spune, spune, strălucite Colan, strigară mai multe voci deodată.

— Trebuie să fie vorba d-amor, zise Cupidon.

— Dacă este la mijloc Gogor !... adaugă Fumurescu.

— Numai să nu ofteze de dor, zise Forian, şi toţi începură să rîză cu hohot.

— Cam aşa mi se pare, zise Paloti, dar s-ascultăm pe vestitul Colan.

— Cunoaşteţi, urmă acesta, cum oftează Gogor după femei ?

— Cunoaştem, cunoaştem.

— Şi ceea ce le spune ?

— Ne închipuim.

— Inima lui, viaţa lui, starea lui, el sacrifică tot la picioarele lor.

— Frumoasă declaraţie, zise Forian.

— Amorul lui este mare ca lumea, va face toate sacrificele pentru angelul vieţii sale, şi alte multe d-acestea, pe care eu nu le pot spune ca dînsul.

— Ştim de mult aceasta.

— Închipuiţi-vă pe Colan făcînd o declaraţie, trebuie să mori de rîs, zise Fumurescu.

— Ha ! ha ! ha ! ce frumuseţe ! strigă Colan.

— Dar isprăveşte, Colan, îi zise coconul Tache, nerăbdător.

— În sfîrşit, să vă spui, Gogor oftează şi este topit după cara mia, după anima mia, după Serini.

— Serini ? strigară toţi.

— Serini ? întrebă Forian, apropiîndu-se cu mirare de Colan şi uitîndu-se cu ochii deschişi mari la Gogor.

— Serini ? întrebă, asemenea, coconul Iancu, sculîndu-se repede dupe scaun şi uitîndu-se cu mirare cînd la Colan, cînd la Gogor, cînd la Forian.

— Serini ? Gogor glumeşte, zise Cupidon, c-un aer de îndoială, puindu-se iară în dreptul oglindei.

— Nu se poate, zise coconul Iancu.

— Nu este aşa că nu se poate, nene Iancule ? adăugă Forian, îndreptîndu-se către acesta, care părea a fi tulburat. Nu se poate, urmă Forian. O, Serini ! adorabilă Serini ! încîntătoare Serini !

— Un angelo divino ! strigă Colan, ridicînd capul şi mînele în sus. A ! ce femeie !

— Adevărul este că e preafrumoasă, ziseră mai mulţi.

— Preafrumoasă, repetară alţii.

Trei persoane era impresionate d-aceste laude cari se făcea despre Serini : conu Iancu, Forian şi Gogor ; la fiecare vorbă pentru Serini, ei se uita unul la altul, zîmbea de bucurie şi le strălucea ochii de fericire.

— Dar tu ce zici, Fumurescule ? îl întrebă Cupidon, ce zice inima ta ? Nici o dorinţă ?

— Adică mai bine ce zice punga mea ! Deocamdată nimic, cu desăvîrşire nimic ; dar dumneata, nene Cupidon ?

— Cît despre mine, nimic pentru aceasta ; inima mea este dusă în altă parte.

— Ar fi mai adevărat să zici în mai multe părţi, întrerupse Forian.

— Am uitat pe toate pentru Malvina. O ! sunt nebun !

— Ce nume frumos, zise coconul Tache, este luat din Ossian.

— Foarte frumos nume, repetară mai mulţi.

— Dar ea este frumoasă ! şi cîte greutăţi ! cîte piedice ! strigă Cupidon.

— Amorul fără piedice nu are nici un farmec, zise Forian.

— Dar cînd sunt prea mari, este un chin de moarte.

— Pentru tine însă pînă acum n-au fost piedice pe care să nu le învingi.

— Dar acum sunt prea mari. Privigherea bărbatului ei, bănuielile femeii mele, gelozia unei amante vechi, lipsa de parale multe...

— Am auzit însă că bărbatul este nerod, zise Fumurescu.

— Acesta este adevărat, zise Cupidon.

— Avantagie mare ! zise Forian ; dar te duci ? întrebă el pe Cupidon, care-şi pusese pălăria în cap şi se uita în oglindă, potrivindu-şi barba, cravata şi hainele.

— Mănînc astăzi la Filovinos.

— Mai iată un adorator al sexului frumos, zise Burton.

— Şi al vinului bun, adăugă Forfanteron.

— Amorul şi vinul merg totdeauna împreună, zise Forian zîmbind ; Anacreon a cîntat : Vino, frumuseţe, vino cupă plină.

— Şi multe istorii are Filovinos, zise coconul Iancu ; trăieşte foarte bine.

— Dar cum s-a sfîrşit cu Serini ? întrebă Setor.

— Să lăsăm în pace pe Gogor, el e destinat să ofteze, zise rîzînd Fumurescu. Deseară este bonificiul frumoasei Serini.

— Bine zici, strigară mai mulţi, să cumpărăm buchete.

— Să-i aruncaţi şi din partea mea două, zise Forian.

— Da, da, repetară toţi.

— Ascultaţi dar o scrisoare a mea către Serini, adaugă el după un moment de tăcere, îndreptîndu-se către biurou, şi trăgînd o cutie din care scoase cîteva pagini scrise.

Invierea. Odă — în *Revista română,* aprilie 1862, p. 75—80.

Pudra iubitei mele — în *Şarivari român,* nr. 2, 10 ianuarie 1865. Nesemnat. După cum se spune în *Cicală,* nr. 1 şi 3, 1865, Radu Ionescu redacta anonim revista respectivă.

La o floare — în *Opiniunea naţionale,* nr. 1, 16 martie 1865, nesemnat. O regăsim fără titlu în finalul romanului *La gura sobei,* p. 280—284.

La ea — în *Opiniunea naţionale,* nr. 5, 30 martie 1865, nesemnat. O regăsim fără titlu în finalul romanului. *La gura sobei,* p. 290—292.

Cugetare — în *Opiniunea naţionale,* nr. 7, 13 aprilie 1865, nesemnat. O regăsim fără titlu în finalul romanului. *La gura sobei,* p. 295—297.

2. PROZĂ

a) În volum

Catastihul amorului şi *La gura sobei,* Biblioteca română, seria întîia, volumul întîi, Editore Thoma I. Stoenescu, Bucureşti, Tipografia Stephan Rassidescu, 1865, 297 p. Romanul, necunoscut de istoria noastră literară, este al unui autor anonim. După toate indiciile de ideaţie şi de stil, pare a aparţine lui Radu Ionescu.

b) În periodice

O zi de fericire — în *Dîmboviţa,* nr. 58, 59, 61, 62, şi 65 (18, 21, 28 mai, 1 şi 11 iunie) 1860, la rubrica „Foileton". În numerele 59, 21 mai 1860, şi 61, 28 mai 1860, povestirea este semnată R. I. În nr. 65 se anunţă „va urma", dar nu mai apare continuarea. Fragmentul este reprodus şi în *Independinţa,* nr. 2, 4 şi 7, 29 octombrie, 3 şi 10 noiembrie 1860, fără semnătură.

Patrioţii noi şi liberalii noi. Simptome. Caractere. Aforisme — în *Dîmboviţa,* nr. 94, 24 septembrie 1860, sub semnătura „Quineva". Este reluat şi în *Independinţa,* nr. 27, 12 iunie 1861. Semnat : „Cine va", semnătură comună multor foiletoane satirice din jurnalele lui R. Ionescu. Prezintă şi unele pasaje asemănătoare cu articolul *Ce suntem şi ce facem,* semnat de Radu Ionescu, în *Dîmboviţa,* nr. 70, 27 iunie 1860.

Ştiu greceşte — în *Independinţa,* nr. 5, 7 octombrie 1861. Nesemnat. Prin stil şi ideaţie trimite la redactorul răspunzător al jurnalului.

Don Juanii din București — în jurnalul *Independința*, nr. 75, 76 și 77, din 19, 20, 22 decembrie 1861, și 82, 85—86, 88 și 89, din 4, 5, 8, 10, 13, 15, și 22 ianuarie 1862. Nesemnat. Cercetarea literară actuală (Ghiță Florea, Ștefan Cazimir) atribuie acest fragment de roman, împreună cu importanta scrisoare introductivă, lui Radu Ionescu. Scrierea prezintă și alte numeroase asemănări, în afară de cele semnalate de autorii studiilor respective, cu scrierile semnate de Radu Ionescu. Cel mai semnificativ în acest sens este pasajul despre tineret din cap. III, identic cu cel din prima conferință despre Ștefan cel Mare.

Ce se poate naște într-o zi de marți din niște pantaloni îmbrăcați pe dos — în *Șarivari român*, nr. 1, 3 ianuarie 1865. Nesemnat. Se atribuie după mărturiile din *Cicală*, nr. 3, 21 febr. 1865 : „Trei țigări fumă Radion pînă scrise *Șarivari*" și din *Cicală*, nr. 1, 11 februarie 1865 ; „Scriitorul acestei foi a stricat orzul pe gîște".

Metamorfozele — în *Șarivari român*, nr. 2, 10 ianuarie 1865 și nr. 3, 17 ianuarie 1865. Nesemnat.

Obștea comunii Veseleni — în *Șarivari român*, nr. 7, 14 februarie 1865. Nesemnat.

Cînd ești ministru și cînd nu ești ministru — în *Șarivari român*, nr. 7, 14 februarie 1865. Nesemnat.

Ce mi-a venit în minte sau Pe cel ce mănîncă dulceață multă îl dor măselele — în *Șarivari român*, nr. 8, 24 februarie 1865. Nesemnat.

O întîlnire — în *Șarivari român*, nr. 9, 4 martie 1865 și în nr. 10, 12 martie 1865. Nesemnat.

Trecătorii. Ceea ce este un trecător — în *Șarivari român*, nr. 10, 12 martie 1865. Nesemnat.

3. ESTETICĂ ȘI CRITICĂ LITERARĂ

a) În volum

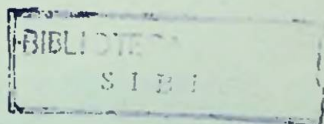
Epistolă amicului G. Sion. Apare ca prefață la volumul *Poesiile vechi și nouă ale d-lui Dimitrie Bolintineanu*. Editate sub îngrijirea d. G. Sion. Tipografia bisericească a Sf. Mitropolie București, 1855, p. I—IV. Reprodusă și de G. Ivașcu în *Din istoria teoriei și criticii literare românești*, București, 1967, p. 488—491.

Despre poezie și frumoasele arte — în *Dîmbovița*, nr. 89, 90, 92, 95 și 97 din 7, 10, 17, 28 septembrie și 5 octombrie 1860, la

PROZĂ

ESTETICĂ ŞI CRITICĂ LITERARĂ

SCRIERI SOCIAL-CULTURALE

Lector: MARGARETA FERARU
Tehnoredactor: ELENA CĂLUGĂRU

Bun de tipar 30-XI-1973. Tiraj 1610 ex. broşate
Coli ed. 29,60. Coli tipar 36. 4 planşe.

Tiparul executat sub comanda
Nr. 1379 la
Intreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918",
Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97
Bucureşti
Republica Socialistă România